

Kirkens Tjender, som ringeagte Herrens Indstiftelser, som omtale det christelige Væremøde med Foragt, som søge at bringe Forvirring og Partivæsen ind i Menigheden; men jeg maa ligesom den ærede sidste Taler sige, at da Forhandlingerne have været førte saalænge, tør jeg ikke indlade mig paa vidtløftig at inødegaae disse Paaftaude; ligeoverfor, dem vil jeg derfor for mit eget og, tør jeg næsten sige, for alle mine Venners Vedkommende blot sætte den Erklæring, at vi netop ere Præstestandens sande Venner, thi vi have ingen anden Bestræbelse end den, at rydde Alt det afveien, der efter vor Mening lægger Hindringer iveien for dens helbige Virksomhed, vi ringeagte ikke det Hellige, vi ringeagte ikke Sacramenterne og Kirkens øvrige høitidelige Handlinger, vi ville netop stille dem saa høit, som det Hellige altid bør staae, derved, at vi ville gjøre vort Tl, at det fra Tvang, fra Skik kan blive Frihed og Virkelighed. — Den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet har ytret, at det Lovforslag, hvorom der nu handles, ikke støtter sig til nogen tilfiedevarende Trang, ialfald yttrede han, at Tingen endnu havde paavist en saadan Trang. En af de ærede sidste Talere har med Varme udtalt sig om, at der efter hans Overbeviisning er en saadan Trang tilstede, og uagtet jeg veed, at det er et farligt Gebeet at komme ind paa, naar man taler om Folkets Trang i denne eller hiin Retning, saa tager jeg dog ikke i Betænkning at minde om, at da jeg ifjor yttrede, at der i Menighederne var Trang til, at denne Ret omsider blev dem tildeelt, da lød der et meget stærkt og kraftigt „Ja“ i denne Forsamling, et Ja, som jeg troer vilde blive gjentaget, naar jeg atter vilde gjøre det samme Spørgsmaal; men denne Trang er, som jeg allerede dengang yttrede, af den Beskaffenhed, at den ikke hver Dag ligger paa Folks Læber, men den har givet sig tilkjende paa mangfoldige Steder, naar en Menighed skulde have en ny Præst, idet man da har henvendt sig til Ministeriet og paa anden Maade søgt at skaffe sig Indflydelse derpaa. Den høitæredede Cultusminister har fremdeles savnet Erfaringsens Vidnesbyrd for Slesvigs Vedkommende med Hensyn til de her omhandlede Forhold; et saadant Vidnesbyrd har nu lydt

fra den ærede Folketthingsmand fra Nødding (Høgsbro). Jeg skal hertil tillade mig at knytte et Vidnesbyrd her fra Kongeriget, hentet fra et meget beslegtet Forhold. Man vil vide, at der ved den sidste Skolelov stete en saadan Forandring i Besættelsen af Skolelærere, at Communerne, Skoledistricterne fik en Ret i saa Henseende, som de ikke hidtil havde havt. Da den Sag var under Forhandling, vidste man naturligviis at nævne de mangfoldigste Misbrug, som vilde finde Sted, naar Communerne fik en saadan Ret; naar man nu vil svare, at der, efterat Loven er udføret, er bleven ført Klage over, at denne Ret ikke altid benyttes paa den bedste Maade, saa svarer jeg dertil, at naar man kunde see disse Klager og ret sætte sig ind i deres Beskaffenhed, saa vilde det maaskee vise sig, at de fleste af dem komme fra Personer, der — det være nu med eller uden Grund — føle sig tilfiede, eller ogsaa fra Mænd, der tidligere have havt en Magt, som nu er bleven lagt i Communerens Hænder. Nævn mig en eneste Commune, et eneste Skoledistrict, der har beslægtet sig over at have faaet denne Ret, jeg troer ikke, at der gives noget saadant District, og værer forvisse om, at dersom vi gjennem Lovgivningen vilde søge at skaffe Communerne af med denne Ret, saa vilde de vistnok til det Yderste kæmpe for at beholde den, fordi de ansee den for et overmaade stort Gode, som vistnok ogsaa i en nær, ikke saa fjern Fremtid vil bringe velsignede Frugter for Skolen. Det er blevet ytret, navnlig af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Afd. Valgkreds (Schiern), ligesom ogsaa af enkelte andre Talere, at det var besynderligt, at man ikke udfrastrakte Valgretten videre, end skeet er, da Sagen ifjor var under Behandling i et Udvalg; jeg var selv Medlem af dette Udvalg, og jeg skal i den Anledning tillade mig et Par Bemærkninger. Min almindelige Bemærkning er den, at det er blevet Skik, jeg skal ikke afgjøre, om det er en god eller daarlig Skik, at Udvalget gjerne søger at forvisse sig om, hvad der er det Opnaaelige, for ikke at spænde Bilen for høit, for ikke at udsætte Sagen for aldeles at lide et Nederlag. Paavirket af denne Anskuelse opgav Fleertallet i Udvalget Meget